

[Gert Petersen]

mand for Ministerrådet lider under den vrangforestilling, at han kan gå på vandet. Så langt er vi ikke kommet, og jeg er bange for, at der venter bitre skuffelser forude, ligesom der gjorde det sidst, da Danmark havde dette formandskab.

Udsigten til formandskabet har givet udenrigsministeren anledning til at fremsætte en række såkaldte programerklæringer, talen i dag er én i rækken. De er interessante også på anden måde end ved den selvbevidsthed og selvtillid, der lysér ud af dem, for aldrig er nemlig forhåbningerne om løsning af det danske samfunds problemer – og det er da forhåbninger, som vi alle deler – blevet knyttet så tæt til EF-medlemskabet som i disse erklæringer, og aldrig har der været et større svælg mellem forhåbningerne og det instrument, regeringen har valgt til at virkeliggøre forhåbningerne med, nemlig EF-medlemskabet.

Man kan såmænd godt sige, at med formandskabet er den verbale europæisme, altså de store ords europæisme, kommet til Danmark. O.k., den har været repræsenteret lidt her tidligere, men nu har altså også regeringen overtaget de store ord.

Tydeligst kommer det frem i afsnittene om den fælles økonomiske politik og bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Sig det i Bonn, og kom hankeløs hjem. Sådan kunne man godt sige til udenrigsministeren, for det er jo realiteten i sagen.

Det største økonomiske problem, Danmark står over for i forbindelse med fællesmarkedet i øjeblikket, er problemet omkring de monetære udligningsbeløb. Efter 5 års medlemskab ser vi i dag en EF-ordning, som skader og svækker dansk landbrug, som man lovede så meget, og som også for en tid – det skal erkendes – har haft som det eneste erhverv en vis fordel af medlemskabet. Vore markedsandele på det engelske fødevarermarked falder som følge af denne EF-ordning. Realiteterne omkring disse arrangementer er så slående, at ingen EF-modstander før den 2. oktober 1972 i sin vildeste fantasi kunne have forestillet sig noget, der blot ligner dagens situation. Ordningerne med disse monetære udligningsbeløb er samtidig økonomisk uholdbare. Op mod 15 pct. af EFs budget bruges på formål, der skader os direkte, og midlerne anvendes – sådan er ordningerne jo indrettet – fuldstændig uden planlægning og

styring. De udgør et dræn i EFs kasse og dermed et dræn i forbrugernes og skatteyderernes lommer.

Regeringen henviser nu til, at Kommissionen har stillet et forslag til afvikling, og gør Kommissionens forslag til sit eget. Men Kommissionens forslag er meget beskedent, og det indeholder ingen garanti for, at de monetære udligningsbeløb virkelig bliver afviklet. Pundets kurs kan udvikle sig sådan, at afviklingen ikke bliver til noget. Hertil kommer, at Kommissionens forslag endnu kun er et forslag, der er langt fra virkeliggørelse.

Regeringen havde, da handelsminister Ivar Nørgaard havde ansvar for markedspolitikken, alvorligt forsøgt at lægge et dansk pres på for at få en løsning af spørgsmålet. Den koblede dengang ønsket om en afvikling af disse monetære udligningsbeløb sammen med sin stillingtagen til EF-momsen og den nye regningsenhed. Skete der ikke fremskridt på de monetære udligningsbeløbs område, ville Danmark blokere momsens og den nye regningsenhed. Det var store og stærke ord, der blev talt. Denne sammenkædning af spørgsmål og vilje til dog at forsøge at varetage danske interesser var faktisk så oplagt, at regeringen ved den lejlighed fik støtte til den fra hele markedsudvalget. Alligevel har udenrigsministeren opgivet den. Hvorfor? Man må nok sige, at det er en af de større gåder i dansk markedspolitik, som trænger til at blive belyst. I stedet accepterer Danmark nu ændringer inden for momslovgivningen, som jeg er sikker på at ingen her, end ikke hr. Erhard Jakobsen, ville have gennemført, hvis Danmark havde stået uden for fællesmarkedet.

Som jeg berørte tidligere, er der også en række problemer omkring sproget, som anvendes inden for EF-organerne. Dansk er ligesom engelsk, tysk, fransk, italiensk og hollandsk et officielt arbejdsprog i fællesmarkedet. Alligevel må jeg konstatere efter at have stiftet nærmere bekendtskab med foretagendet, at dansk efter 5 års medlemskab så langtfra er et arbejdsprog i EF-maskinen, og fællesmarkedet fortæller ikke så helt lidt om, hvad man mener om os, hvad der er Danmarks placering, gennem den måde, som det danske sprog behandles på.

Hertil kommer, at det danske sprogs svage placering selvfølgelig også svækker mulighederne for at varetage danske interesser. I en